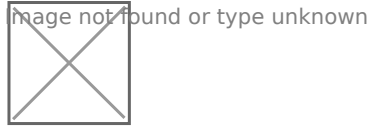

Τα ψέματα των λέξεων

/ [Γνώμες](#)

Αφορμή για το κείμενο - προβληματισμό παίρνω από το γνωστό τραγούδι «Με τόσα ψέματα», του γνωστού τραγουδιστή Αλκίνοου Ιωαννίδη.

«Με τόσα ψέματα που ντύθηκαν οι λέξεις

πώς να σου πω το σ' αγαπώ να το πιστέψεις;».

- Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Λέξεις χωρίς αντίκρισμα. Δεν ξέρεις αν τα λόγια εκφράζουν αυτό που λένε. Κι όμως, πέρα από το τι λέμε και πώς συμπεριφερόμαστε, υπάρχει στον άνθρωπο – και κυρίως στα παιδιά και στους ενήλικες με παιδική καρδιά – μια δύναμη που λέγεται διαίσθηση. Αυτή καταλαβαίνει το βάθος, την αλήθεια των λέξεων.

Η σύγχυση βρίσκεται όταν άλλα βγαίνουν από το στόμα κι άλλα νιώθεις να βγαίνουν από την καρδιά τού συνομιλητή σου. Στην αθωότητα δεν υπάρχει πονηριά που ερμηνεύει τον πονηρό άνθρωπο. Γιατί, άλλο έξυπνος και άλλο πονηρός. Και σε μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας συναντούμε περιπτώσεις που ξεγελάστηκαν από πονηρούς ανθρώπους, χωρίς να σημαίνει ότι δεν ήταν ικανοί, έξυπνοι, μορφωμένοι.

Τα «ψέματα των λέξεων» δεν βρίσκονται μόνο στις διαπροσωπικές σχέσεις. Παρατηρούνται και στο λεξιλόγιο που χρησιμοποιούμε στον εκκλησιαστικό χώρο. Λέμε «Εκκλησία» και εννοούμε ενδεχομένως τους «διπλοπρόσωπους δεσποτάδες και παπάδες», «επιχειρήσεις και οικονομικές δραστηριότητες», «σκάνδαλα και ίντριγκες» και ένα σωρό αρνητικά χαρακτηριστικά. Κι έτσι, αφήνουμε την ουσία της Εκκλησίας ως Σώματος Χριστού, ως κοινωνία προσώπων, ως σύναξη των μελών της, ως Θεία Λειτουργία.

Λέμε προσευχή και υπονοούμε την αδυναμία, το συμφέρον, τη συναλλαγή. Δεν

υποψιαζόμαστε τη συνάντηση, τη σχέση, τη συνδιαλλαγή.

Με όλη αυτή την ασυνεννοησία, αλήθεια, πώς να πιστέψει ο καθένας μας τη «βαρύτητα των λέξεων», κατά τον ποιητή Θεοδόση Νικολάου; Πώς να δεχτείς την ειλικρίνεια των προθέσεων, την έκφραση του ενδιαφέροντος και την αγάπη αυτού που τα λέει;

Όμως, το απόλυτο και το γενικό συμπέρασμα δεν αποδίδει ποτέ όλη την αλήθεια. Γιατί, ξέρουμε πως υπάρχουν και αυτοί που το «ναι» είναι ναι και το «όχι» όχι, κατά την προτροπή του Κυρίου (Ματθ. 3,17).

Μπορεί αυτοί να είναι οι λίγοι, αλλά είναι οι αληθινοί, που γίνονται – χωρίς να το επιδιώκουν – το «άλας της γης» που διατηρεί την κοινωνία από τη σήψη και τη νοστιμίζει, της δίνει ομορφιά. Γι' αυτό και μπορείς να ακουμπήσεις πάνω σ' αυτούς τους λίγους και να υψωθείς για να δεις ουρανό...

Πηγή: pemptousia.gr